

Fortsättning på Hvarför jag hyllar den fria kärleken! : berättelse /

Malvina,

59 C Br.

*Malvina
Sv.
(B.)
0*

Pikant sängkamarlektyr!

För våra sedlighetsgalningar till studium.

Väntar på att blifva beslagtagen!

II.

Fortsättning på

**Hvarför jag hyllar den fria
kärleken!**

Berättelse af **Malvina.**

Upptecknad af **Elit.**

Genom nyckelhålet

eller

Tantalii qval.

En modern sedlighetshistoria från våra dagar.

Af **Catulle Mendés.**

Pris 15 öre.

Lefve glädjen!

*Schlom
1894*

Kungl. biblioteket

0 0000 000033309

Fortsättning på

Hvarför jag hyllar den fria
kärleken!

Berättelse af **Malvina.**

Upptecknad af **Elit.**

Genom nyckelhålet

eller

Tantalii qval.

En modern sedlighetshistoria från våra dagar.

Af **Catulle Mendés.**

Stockholm & Liljeholmen 1894.
Sjöviks Boktryckeri (Oskar Peterzén).

I.

 ett föregående har jag berättat, huru jag blef "förförd", men sedermera lycklig. Få voro de som fingo läsa denna min anspråkslösa skildring, ity att nådiga polisen enligt alla konstens regler lade vantarna på nästan hela upplagan. Jag förstår icke hvarför. Skildringen var ju från början till slut inte osedlig eller sårande, men dock för vederbörande misshaglig; för dem som redan sått sin vildhafre var den förfärlig, likaså för dem som till följd af sin ungdom ännu icke pröfvat kärlekens rätta lycksalighet. En sådan bok skulle kantänka hos dem uppväcka osedliga känslor!

Det var ock i den tiden då Fånö-Tammen gick hafvande med sin bekanta sedlighetsmotion, hvilken han just höll på att med värk och sveda framföda. Ja det var i de dagar då de höga jordgummorna med tänger och andra instrument sökte oskadadt få fram missfostret till världen, hvori det sedan lefvadt ett tynande lif, och snart kommer att saligen skiljas hädan, som broschyren "Hvarför jag hyllar den fria kärleken?" måste skaffas ur världen, och å båle brännas.

Fortgår detta, torde den tid komma, då det anses såsom osedligt att i förbigående se på en dam som passerar förbi en på gatan. Ja, alla hafvande kvinnor skola inspärras, emedan deras blotta åsyn verkar demoraliserande på ungdomen; inga tvåmans imperial-sånger få vidare tillverkas, och vid högsta vite få icke två af olika kön ligga tillsammans.

Menskligheten måste fortplantas maskinmessigt, ej bakom nedfälda gardiner, budoirer och sängkammare, utan i enkom därför inrättade fabriker, utanför hvars ingångar en gardist ur lif- och husregementet går vakt! Det manliga könet bör omskäras, omskäras så grundligt att fortplantningsnaturen försvinner,

och kvinnorna genom någon sorts lymfa bli beröfvade "raseriets makt".

Först då skall sedligheten blomstra som en lilja i dalen! Vi kvinnor skola då icke ha behof af kläder, vi kunna gå nakna, åtminstone sommartid, ty *det* uppväcker då inga osedliga begärelser, inga "köttsliga behof", och vi kunna då utan blygsel se frikaplan Ekman spatsera ibland oss i Adamskostym.

II.

Ja så måste det bli, ty:

•Evigt kan ej bli det gamla,
Ej kan vanans nötta lexa
Evigt repas upp igen.
Hvad förmultnadt är skall ramla
Och det nya friska vexa
Upp utur förödelsern. •

Men intill den tiden måste allt fortgå som förut. Mennisköslägtet måste dittills fortplantas enligt gamla methoden, och det kan ej tillgå på annat sätt än det hittills vanliga.

Och till dess: lefve den fria kärleken, det fria äktenskapet, grundat på den *sanna* kärleken!

Trots Fånö-Tammar, Meijenskielmskor och andra sedlighetsgalningar går allt i den vägen sin gilla gång. Allt kan förändras, "blott icke naturen hos människan och djuren!"

III.

“Det sköna, goda och det sanna står skrifvit på hvar ädel menskas panna“, säger skalden, och så är det. Den manlige unge mannen med de regelbundna anletsdragen känner sig oemotståndligt dragen till den stolta vackra kvinnan. Utan ord förstå de hvarandra, de känna sig dragna till hvarandra, det är *kärleken* som är den dragande kraften.

Hvarje mogen kvinna, som ännu ej i lättsinnighet förspildt sin ungdom känner sig magnetiskt dragen till den manlige sköne ynglingen, hvilken hon tror vara hennes allt. Huru lätt blir hon icke bedragen i sin hän-gifna kärlek! Vi se dagligen tusendetals exempel därpå.

Ty de Knut Wicksellska lärorna ha ej ännu vunnit tillämpning hos ungdomen. För den förslappade behöfvas de icke.

Att njuta i ungdomen och att njuta i *måttlighet* är naturens föreskrifna lag. Utan sann och måttlig njutning finnes ingen verklig lycka.

Ingen (vi tala ej till de stackars olyckliga som genom onani eller andra hemliga utsväfningar äro förlorade) kan förneka detta.

Ty om det är synd att måttligt njuta af kärlekens fröjder, så är äfven hela fortplantningssystemet en synd.

Är däremot icke fortplantningssystemet en synd, så är icke heller ett måttligt njutande af den sanna kärleken synd.

IV.

Jag slutade min förra berättelse med att omtala huru lycklig jag var, oaktadt icke kyrkans band förenat oss. Jag är fortfarande lycklig och jag är förvissad om, att jag för all framtid skall bli det. Två små älsklingar förljufva vår tillvaro, min man är ett exempel bland män. Jag älskar honom passionerad, han likaså mig.

Jag vill nu berätta ett *kyrkligt äktenskap*. Enkelt och ur verkligheten.

Jag kände henne. Hon var en kvinna ur arbetsklassen. Uppfödd i torftiga omständigheter. Den unge mannen som sedermera blef hennes make lärde känna henne i "Gröna Lund" på Djurgården, den lägre klassens favorittillhåll. Han bjöd henne in på "Lützes kabinett", på "Trollkonstnären Max trolleri-föreställningar", och på kvällen hem till sitt torftiga, men snygga ungarlsrum.

Där svuro de hvarandra trohet in i döden. Denna ed svors i ett ögonblicks öfverilning. Hon stannade hos honom till ljusandag, och sedermera träffades de ofta. Följderna uteblefvo ej. Snart visste hennes bekanta berättas att hon var "i välsignadt" tillstånd.

Då de åter träffades sade hon honom i hvilken "olycklig" ställning hon kommit, och han lofvade då henne att allt skulle bli bra. Till hösten skulle de giftas.

Giftas enligt alla konstens regler af en svartrock, som efter ritualen skulle läsa dem tillsammans.

Ingen af dem hade öfvervunnit könsfördomarne. De ansågo som ett brott att ej binda sig vid hvarandra, utan lefva skiljda. Enligt vissa städers (och socknars) visa kommunalförordningar, *fingo* de ej flytta tillsammans med mindre de voro "lagligen" gifta.

De begingo således det *brottet* mot sig sjelfva och sin framtid att låta sig oskiljaktigt förenas, utan att de ännu gjordt sig reda för, huruvida de verkligen älskade hvarandra. De kände ju ej hvarandra. Är sådant rätt?

Emellertid, som sagdt, de "vigdes". Och äktenskapet blef derefter. Det slutade som det började. Olyckligt från början till slut.

Jag tänker ej tälja deras historia. Den är allt för sorglig, men tyvärr allt för all-daglig. Jag slutar med att omtala det man-nen omsider tröttnade, han "gick bort och hängde sig sjelf", för att lemna hustru och barn i fattigvårdens händer.

Sorgliga öde, sorgliga äktenskap. Låtom oss öfvervinna fördomarna angående äktenska-pet! Man och hustru *måste* lefva ut sin smekmånad, som börjar i budoiren och slutar på dödsbädden.

Lefve den fria kärleken!

Genom nyckelhålet

eller

Tantali qval.

En modern sedlighetshistoria från våra dagar.

Rummet är hållet i svart och rosa, en smekande bakgrund för hvita lemmar, och madame de Ruremonde befinner sig just på det stadiet af toaletten, då man håller det nedglidande linnet mellan tänderna, medan ett annat ligger utbreddt och väntar.

Om en minut, mindre än en minut, skall den sköna, unga kvinnan vara naken, just så länge, att hon kan skimra fram och åter försvinna från spegelns yta, som en najad på den lugna skogssjön. Redan har hon öppnat läpparne, lossat de hvita tändernas fasta grepp, och det spetsprydda linnet håller på att falla.

Men då utstöter madame de Ruremonde ett skri af förfäran, ett skri som en liten ängslig svala, och med tänder, händer och armar håller hon af alla krafter fast i linnet. Af ett litet buller bakom henne har hon förstått, att ett öga lurar på henne.

Ja, sannerligen står det icke en och tittar genom nyckelhålet! Det är ju förskräckligt! Och nu har också Clementine gått sin väg med morgonrocken.

Hvad skall hon nu göra? Ringa? Ropa? Ja, på ögonblicket. Hon sträcker ut handen efter klocksträngen. Emellertid tänker hon: Hvem kan det väl vara, som står der och ser på henne? Baptiste, kanske?

Hon småler medlidsamt. Ja, de äro verkligen att beklaga, dessa stackars kammar-tjenare. De lefva i grym närhet af kvinnan, under ständig påverkan af hennes behag och parfym.

Det måste vara oändligt plågsamt i längden. Riktiga Tantaluskval. Och de små boulevardtidningarne ha ofta beskylt mer än en förnäm dam för allt för stor nedlåtenhet. Men för allt i verlden — sjunka så djupt! Fy, hur afskyvärdt! Ar det verkligen tänkbart, att dylika extravaganser kunna existera?

Men utan att gå till sådana ytterligheter, så kunde det väl gå för sig att då och då gifva dessa stackare en flyktig tröst. En droppe vatten är mycket för en Tantalus. Det vore väl icke så farligt, om ett för långsamt knäppt snörlif, ett för hastigt släppt linne —

— — — —

Nej, det är icke Baptiste, som tittar på henne genom nyckelhålet. Han är ju skickad i ett ärende till sömmerskan.

Grannhustruns son, kanske? En 15-årig skolpojke med skälmaktiga ögon. På löfdagarne smyger han sig alltid öfver till madame de Ruremonde för att få sig en roman.

Det är icke just så sällsynt att dessa barn betrakta qvinnorna med en viss nyfiken min. Man lär dem så många saker i Ovidius och Virgilius.

Småleende och halfnaken sofver Venus under rosenbusken eller flyger Galathea genom rymden. Ja, mytologien ger soiréer. Och de trikotben eller uringade klädningar, som dessa små människor ibland få se vid en förmiddagsföreställning, äro icke mycket egnade att göra deras drömmar till verklighet.

Tänk hur nöjsamt det måste vara att så

der plötsligt få se en skön, lefvande, obeslöjad gudinna!

Det kan nog också hända, att Clementine har släppt in någon besökande och glömt att säga ifrån; hon är så slarfvig, den der Clementine. En långhårig poet eller någon dum kurtisör. Madame de Ruremonde gap-skrattar. Det skulle vara ett oerhördt nöje, att förespegla dem deras önskingars oupphinneliga mål. — — —

Nåja! Låt vara hvem det vill, Baptiste, pojken eller en af hennes kurtisörer. Hon har brådtom och måste skynda sig. För resten kan hon ju ha misstagit sig; det finnes kanske icke en själ i salongen. Hon ringer icke.

Hon låter det fina linnet glida ned, och står der som en staty af bländande snö.

Med lyftade armar blir hon stående framför spegeln, länge och iugn i sin heliga oskuld.

Men plötsligt genombäfväs hon af en rysning och blir af blygsel rosenfärgad från topp till tå. Vipps är hon försvunnen och kryper tillsammans bakom sänggardinen, mumlande:

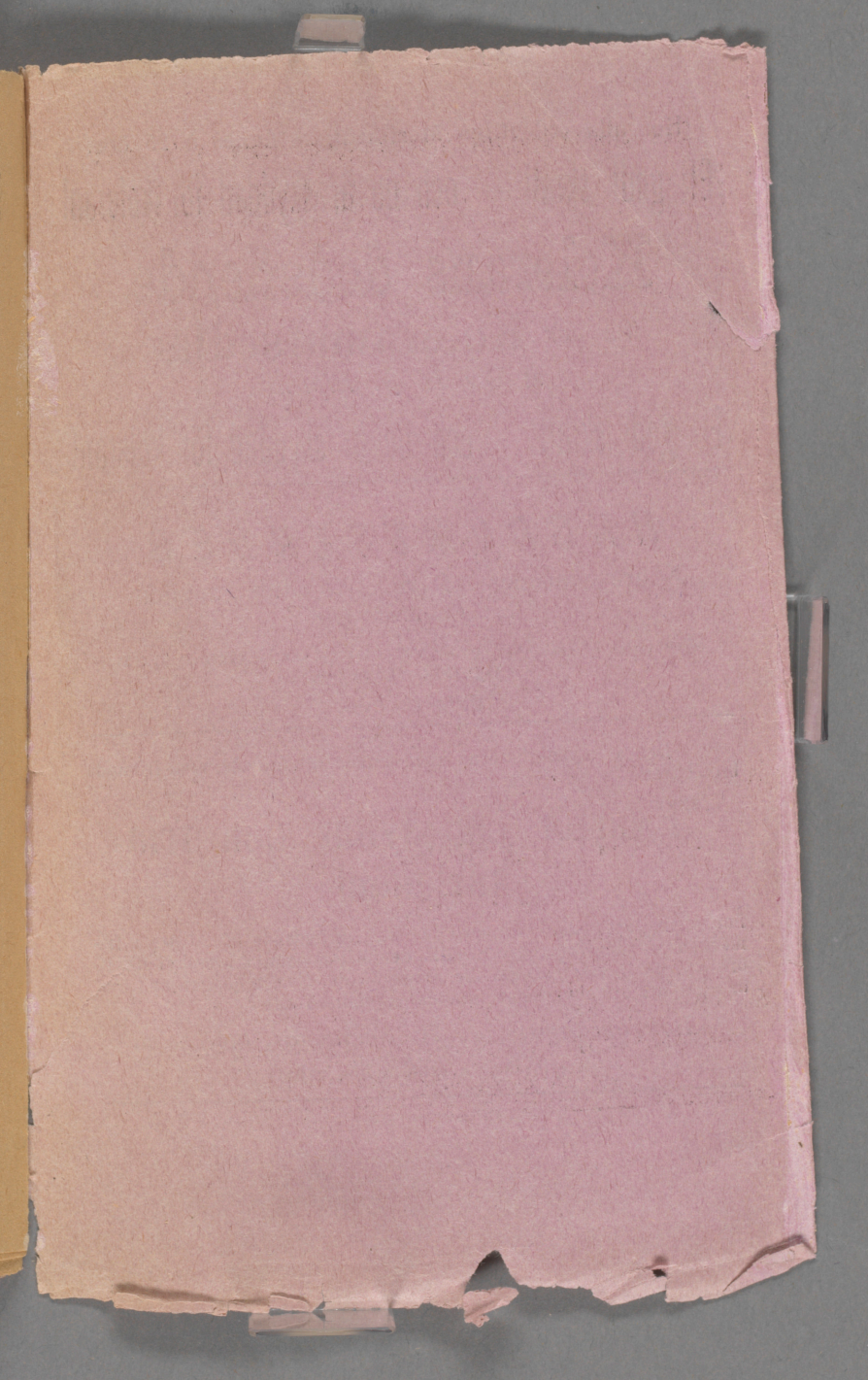
“Det är då skamligt!”

Ty på ett litet hostande ljud har hon i den oförskämde bakom nyckelhålet igenkändt
— sin man. —

Den unge maken, mannen, låg snart på knä framför sin sköna hustru och i extas sträckande armarne mot henne, slöt han henne till sitt bröst och stammade:

“Thérèse, Thérèse, jag älskar dig för evigt!”

Hos alla ordentliga återförsäljare finnes å 25 öre:

Ett godt skratt — och du är skyddad för koleran!

Kolerans dödsfiende

Så ock **Koleramatsedlar**

af D:r *H. J. Elpleuse.*

Ett godt skratt — och du är skyddad för koleran!

UNGDOMSSYNDER.

Några varningsord till vår tids ungdom

af *En Med. D:r.*

En nyttig broschyr för föräldrar och
uppföstrare.

Pris 10 öre.

Den af myndigheterna konfiskerade och åtalade, men frikända
broschyren

**"Hvarför jag hyllar den fria
kärleken!"**

finnes nu att tillgå för enskilda mot insändande af 20 öre i fri-
märken. — Återförsäljare erhålla denna intressanta broschyr för 10
öre ex., då likvid insändes för minst 50 ex. Som upplagan är liten,
är skäl uti att skyndsamt insända rekvisition till

Bokförläggare J. W. Svensson, Stockholm.

Återförsäljare erhålla hög rabatt.
